

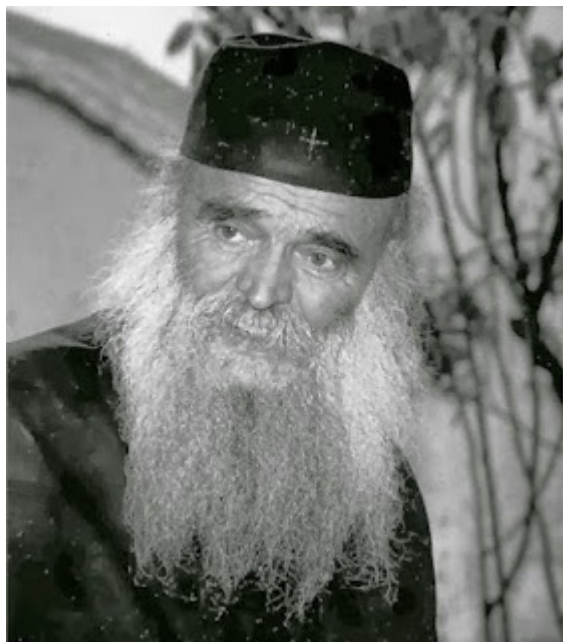
27 Οκτωβρίου 2016

Παπαθανάσης: «Ο καλόγερος του λαού» στο Θρυλικό μοναστήρι της Ντουραχάνης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στην αντίπερα όχθη της Παμβώτιδας, λιθαράκι – λιθαράκι έχτισε τη μικρή, αλλά μεγάλη σε συμβολισμό, κοινωνία προσφοράς, εθελοντισμού και αγάπης.

«Στο δίλημμα, αν θα είμαι κοντά στον κόσμο ή

να φύγω σε ησυχαστήριο -είχα στον νου μου, εκείνο του Αγίου Σάββα στους Αγίους Τόπους- υπερίσχυσε η κοινωνική αποστολή. Ήθελα, να έχω τη χαρά της δημιουργίας, να είμαι κοντά στον άνθρωπο, να προσφέρω».

Με απλά λόγια, ο υπερήλικας καλόγερος, πατέρας Αθανάσιος, αποτυπώνει το στίγμα για τη μεγάλη απόφαση ζωής, που πήρε ως νέος μοναχός το 1974. Τότε, το εγκαταλειμμένο Μοναστήρι της Παναγίας της Ντουραχάνης που παραχωρήθηκε στον καλόγερο, είχε μόνο βράχια και πέτρες. Ο πατέρας Αθανάσιος το ανέστησε με τα χέρια του.

Η θέλησή του, τον έκανε πολυτεχνίτη και έδωσε πνοή στα χαλάσματα, όπου, πριν από 34 χρόνια, φύτεψε το «Άνθος», ένα Φιλανθρωπικό...Ίδρυμα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Πρόκειται για ένα οικοτροφείο – καταφύγιο, ένα Δημοτικό Σχολείο και ένα Γυμνάσιο, που λειτουργούν με πολύ κόπο αλλά ισχυρή θέληση, σε χώρο δίπλα από τη Μονή και προσφέρουν τη ζεστασιά και τη φροντίδα σε παιδιά, ηλικίας 6 έως 18 ετών.

Στις εγκαταστάσεις λειτουργούν, επίσης, βιβλιοθήκες, αναγνωστήρια, αίθουσες ψυχαγωγίας. Εκεί βρίσκουν φαγητό, ύπνο, εκπαίδευση, στοργή και αγάπη, εκατοντάδες άνθρωποι που το έχουν ανάγκη.

Το εργαστήρι της αγιογραφίας, ο ραδιοφωνικός σταθμός και το λαογραφικό μουσείο, μεγιστοποιούν το έργο των ανθρώπων του Μοναστηριού, που δεν είναι άλλοι από τους εθελοντές συνεργάτες του Γέροντα, οι οποίοι αφιέρωσαν τη ζωή τους, στην προσφορά και την αγάπη για τον συνάνθρωπο.

Ο Γέροντας της Ντουραχάνης, στην αντίπερα όχθη της Παμβώτιδας, αντικριστά με τα τζαμιά του κάστρου των Ιωαννίνων, λιθαράκι – λιθαράκι έχτισε τη μικρή, αλλά μεγάλη σε συμβολισμό, κοινωνία προσφοράς, εθελοντισμού και αγάπης.

Δάσκαλοι, καθηγητές, εργάτες, μάγειροι, απλοί πολίτες, προσφέρουν καθημερινά, ακούραστα τις υπηρεσίες τους. Το κοινωνικό τους έργο φτάνει ακόμη και στα κρατητήρια της Αστυνομικής Δ/σης Ιωαννίνων, καθώς καθημερινά εξασφαλίζουν φαγητό για τους κρατούμενους.

Ο πατέρας Αθανάσιος, κατά κόσμον Σωτήρης Χατζής, γεννήθηκε στην ορεινή Βοβούσα, στο Ανατολικό Ζαγόρι. Ο ίδιος λέει ότι είναι αγράμματος, όμως με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, κατάφερε να διαβάσει αρχικά την Αγία Γραφή και στη συνέχεια όλα τα εκκλησιαστικά βιβλία.

Δεν πήγε Δημοτικό, ούτε Γυμνάσιο, γιατί την περίοδο του Μεσοπολέμου στο χωριό του λειτούργησαν σχολεία με Ρουμάνους δασκάλους και αρνήθηκε να παρακολουθήσει το μάθημα. Μάλιστα, είχε ξεσηκώσει και άλλα παιδάκια από το χωριό να μην πηγαίνουν στο ρουμανικό σχολείο και όλοι μαζί κάθε μέρα πήγαιναν στο δάσος, όπως αφηγείται.

«Στη Βοβούσα μάς δίχασαν, είμαστε βλαχόφωνοι και είπαν να πάμε για σπουδές στο ρουμανικό σχολείο που άρχισε να λειτουργεί στο χωριό μας. Αντέδρασα σαν θηρίο. Όταν τελείωσε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, ήμουν 12 στα 13 χρόνια. Τότε λειτούργησε ελληνικό σχολείο, μόνο για 25 μέρες, γιατί ξεκίνησε ο εμφύλιος και σταμάτησε. Με αγαπούσαν τα παιδιά πολύ, φεύγαμε από το χωριό στο δάσος, μέχρι το τέλος του εμφυλίου».

Ο Γέροντας θυμάται σκοτεινές μέρες. Έγινε μάρτυρας στον Γυφτόκαμπο Ζαγορίου, ενός περιστατικού που παραμένει ζωντανό στη μνήμη του: «Είδα έναν στρατιώτη, που τον παρακολουθούσε ένας αντάρτης. Όταν ο αντάρτης σκότωσε τον στρατιώτη και πήγε να τον δει, αντίκρισε νεκρό τον αδελφό του και αυτοκτόνησε». Μέσα στο δάσος, κοντά σε άλλους συγχωριανούς έμαθε την τέχνη του ξυλοκόπου και άρχισε να δουλεύει σε μία οικογενειακή επιχείρηση.

(συνεχίζεται)